

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki svétniki mag. Darinka Dekleva Marguč kot predsednica ter Liljana Polanec in dr. Boštjan Zalar kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Klavdije Škrlec kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: **EKONOMSKA FAKULTETA UNIVERZE V LJUBLJANI**, Kardeljeva ploščad 17, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška družba Pirc Musar & partnerji o.p. d.o.o. iz Ljubljane, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-53/2017/13 z dne 27. 2. 2018,

na seji 5. maja 2021

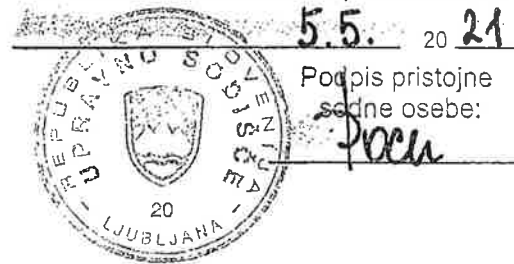
RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

I U 665/2018-19

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRavno sodišče RS, LJUBLJANA

OBRAZLOŽITEV

1. Z izpodbijano odločbo je tožena stranka pod 1. točko izreka delno ugodila pritožbi prosilca in odločbo Ekonomske fakultete v Ljubljani št. 6-2/17-TB-KP z dne 19. 1. 2017 delno odpravila v delu, ki se nanaša na posredovanje fotokopij podjemnih in avtorskih pogodb, ki so bile od 1.1.2005 do 13.3.2015 sklenjene s prof. dr. [redacted] in s prof. dr. [redacted] ter odločila, da je organ-sedaj tožeča stranka dolžna prosilcu v roku enaintridesetih dni od vročitve te odločbe posredovati fotokopije teh pogodb, pri čemer mora na pogodbah prekriti določene (navedene) osebne podatke in poslovne skrivnosti; pod 2. točko izreka je pritožbo prosilca v delu, ki se nanaša na posredovanje varovanih osebnih podatkov in poslovnih skrivnosti, ki jih mora organ v skladu s prejšnjo točko izreka te odločbe prekriti, zavrnila in pod 3. točko izreka odločila, da v postopku posebni stroški niso nastali.
2. V obrazložitvi navaja, da je prosilec z vlogo z dne 13. 3. 2015 zahteval fotokopije avtorskih in podjemnih pogodb, ki so bile od vključno leta 2003 do 13. 3. 2015 sklenjene s prof. dr. [redacted] in prof. dr. [redacted]. Organ je dne 13. 4. 2015 izdal odločbo s katero je zahtevo prosilca za posredovanje navedenih pogodb v celoti zavrnil. Prosilec je zoper to odločbo vložil pritožbo, o kateri je tožena stranka z odločbo z dne 7. 9. 2015 odločila tako, da je pritožbi prosilca delno ugodila in izpodbijano odločbo odpravila v delu, ki se nanaša na posredovanje fotokopij avtorskih in podjemnih pogodb, ki so bile od vključno 1. 1. 2005 do 13. 3. 2015 sklenjene z navedenima profesorjema, pritožbo prosilca pa je zavrnila v delu, ki se nanaša na posredovanje fotokopij avtorskih in podjemnih pogodb, ki so bile od vključno 1. 1. 2003 do 31. 12. 2004 sklenjene z navedenima profesorjema. Prosilec je zoper 1. točko izreka odločbe z dne 7. 9. 2015 vložil tožbo na Upravno sodišče, ki je s sodbo I U 1439/2015 z dne 10. 11. 2016 tožbi ugodilo in zadevo vrnilo Informacijskemu pooblaščenču v ponovni postopek in podalo tudi napotke za odločanje. Tožena stranka je v ponovljenem postopku z odločbo z dne 20. 12. 2016 pritožbi prosilca delno ugodila in 1. točko izreka odločbe organa odpravila v delu, ki se nanaša na posredovanje fotokopij avtorskih in podjemnih pogodb, ki so bile od vključno 1. 1. 2005 do 13. 3. 2015 sklenjene z navedenima profesorjema ter v tem delu zadevo vrnila organu prve stopnje v ponovni postopek z napotki kako ravnati. Organ je v ponovljenem postopku dne 19. 1. 2017 izdal izpodbijano odločbo, s katero je zahtevo prosilca v celoti zavrnil. Zoper odločitev organa se je prosilec pritožil in je organ pritožbo prosilca s sklepom z dne 27. 2. 2017 zavrgel, ker naj bi bila pritožba vložena prepozno. Prosilec se je zoper sklep organa o zavrženju pritožbe pritožil, organ je pritožbi prosilca s sklepom z dne 14. 3. 2017 ugodil in ugotovil, da je pritožba pravočasna in dovoljena in zato jo je posredoval v reševanje toženi stranki.

3. Tožena stranka uvodoma navaja, da je organ kot javni visokošolski zavod samostojni zavezanec za dostop do informacij javnega značaja v smislu 1. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ). Podana sta tudi drugi in tretji kriterij definicije iz 4. člena ZDIJZ. Po opredelitvi pojma delovnega področja organa in po pregledu zakonodaje na področju visokega šolstva ter internih predpisov organa ugotavlja, da organ v pretežnem delu svojega delovanja izvaja javno službo. Organ na podlagi četrtega odstavka 10. člena ZViS in 26. člena Statuta Univerze v Ljubljani (Statut UL) sicer lahko opravlja tudi drugo izobraževalno, raziskovalno, umetniško, razvojno, strokovno in svetovalno dejavnost oziroma druge s tem povezane dejavnosti, ki so opredeljene v prilogi Statuta, če s tem ne ovira dejavnosti iz 6. člena Odloka o preoblikovanju univerze v Ljubljani (Odlok), to je dejavnosti v okviru javne službe in če zagotovi povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju teh dejavnosti. Kadar organ opravlja drugo (tržno) dejavnost, mora za to voditi ločene računovodske evidence.

4. Tožena stranka dalje v obrazložitvi navaja, da je mogoče vse predmetne pogodbe organa razdeliti v dva sklopa pogodb in sicer v avtorske oziroma podjemne pogodbe, ki so se sklepale za izvajanje javne službe in avtorske oziroma podjemne pogodbe, ki so se sklepale za izvajanje druge dejavnosti. Za vsako obravnavano pogodbo za vsakega profesorja je preverila, ali se predmet pogodbe nanaša na dejavnost, ki jo organ izvaja kot javno službo ali kot drugo dejavnost. Ugotavlja, da že iz uvoda samih pogodb izhaja, da so se pogodbe sklepale ne področju rednega in izrednega študija, podiplomskega in rednega magistrskega študija, študija na daljavo, specializacije ali znanstvenega doktorskega študija, te dejavnosti pa sodijo v nacionalni program visokega šolstva. Izvajanje nacionalnega programa visokega šolstva pa predstavlja opravljanje javne službe. Nato se opredeljuje do virov financiranja in poudarja, da popolna avtonomija javnih zavodov na področju njihovega financiranja ni mogoča, saj mora država kot ustanovitelj najprej zagotoviti ustrezna (finančna) sredstva za začetek opravljanja njegove javne službe. Vendar Ustava ne omejuje zakonodajalca le na ureditev načina financiranja iz proračuna ter v tem okviru načina financiranja javne službe in drugih dejavnosti, temveč omogoča tudi ureditev načina financiranja iz drugih virov. Ureditev virov financiranja ter višine financiranja iz proračuna in drugih virov je torej v pristojnosti zakonodajalca, ki ima na tem področju široko polje proste presoje. Zgolj dejstvo, da določena dejavnost organa ni financirana neposredno iz proračuna, še ne pomeni, da v tem delu ne gre za javno službo kot to zmotno zatrjuje organ. Tudi dejstvo, da so bile v konkretnem primeru sklenjene avtorske in podjemne pogodbe, še ne pomeni, da gre v takem primeru za drugo dejavnost, saj je treba izhajati iz vsebine pogodbe. Pogodbe, ki so sklenjene za izvajanje javne službe, ne morejo predstavljati tržne dejavnosti organa ne glede na to v kakšni obliki so te pogodbe sklenjene in iz katerih virov je organ te pogodbe izplačal. Tožena stranka tako ugotavlja, da navedene dejavnosti organa (iz prvega

odstvaka 73. člena ZViS) nedvomno sodijo v javno službo; to pa pomeni, da dokumenti, ki nastanejo pri opravljanju teh dejavnosti, sodijo v delovno področje organa po ZDIJZ. To nadalje pomeni, da so izpolnjeni tudi vsi pogoji, da navedene pogodbe predstavljajo informacije javnega značaja.

5. Ker lahko organ opravlja tudi druge dejavnosti, če s tem ne ovira izvajanja javne službe, je tožena stranka izvedla pri organu tudi ogled *in camera* ter pri tem vpogledala v 59 pogodb, ki so se sklepale za izvajanje druge dejavnosti, in ugotovljala ali zaradi izvajanja druge dejavnosti niso bile ovirane dejavnosti, ki pomenijo izvajanje javne službe in ali je bilo s prihodki iz druge dejavnosti zagotovljeno povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju te dejavnosti. Ugotovila je, da organ ni izkazal, da izvajanje javne službe zaradi izvajanja druge dejavnosti v ničemer ni bilo ovirano. Ugotovila je tudi, da organ za 44 od 59 pogodb ni izkazal, da bi iz sredstev, prejetih za drugo dejavnost, zagotovil povračilo stroškov v sredstva javne službe, s čemer ni izpolnil svojega dokaznega bremena. Za 31 do 59 pogodb organ torej ni izkazal, da je bilo iz prejetih sredstev zagotovljeno povračilo stroškov, ki so nastali z izvajanjem druge dejavnosti.
6. V zvezi z medsebojno povezanostjo vseh virov sredstev tožena stranka poudarja, da je organ članica Univerze, katere financiranje zagotavlja Republika Slovenija. Organ je bil kot javni zavod ustanovljen na podlagi Zakona o zavodih (ZZ), za izvajanje določenih nalog v javnem interesu. Tako je že sam zakonodajalec v temelju predvidel, da se ne bodo izvajale tržne dejavnosti oziroma dejavnosti, ki v skladu z zakonitostmi na tržišču zasledujejo dobiček. Javni zavod torej glede na zakonsko ureditev v nobenem primeru ne more ustvariti dobička (kot premoženjske kategorije); v tem kontekstu je tudi protislovno govoriti o tem, da bi javni zavod kot nepridobitna organizacija izvajal tržno dejavnost. Organ ni izkazal koliko prihodkov je imel iz naslova druge dejavnosti in ali je bilo zagotovljeno povračilo stroškov, ki so nastali zaradi poplačila avtorjev oziroma podjemnikov na podlagi posamezne pogodbe. Na ogledu *in camera* se je organ pavšalno skliceval, da sklenjenih avtorskih in podjemnih pogodb ni izplačal iz naslova izvajanje javne službe, ampak iz naslova opravljanja druge dejavnosti in da računovodska evidenca sklenjenih pogodb izkazuje, da dejavnosti ne sodijo pod javno službo in da so financirane iz sredstev ustvarjenih na trgu, vendar pa natančni pregled računovodskih evidenc za konkretne pogodbe izkazuje drugačno stanje. Organ tako s predložitvijo računovodskih evidenc ni uspel izkazati, da bi ustrezno obračunaval režijske stroške za delovanje javne službe, niti ni celovito izkazal kako, oziroma ali sploh, je pokrila vse ostale fiksne in variabilne stroške, ki so nastali pri izvajanju posamezne (tržne) dejavnosti. Na ogledu *in camera* je tudi zatrdil, da nima posebne dokumentacije, iz katere bi izhajala bolj natančna razmejitev za vsak posamični projekt, s katero bi bilo mogoče podrobneje ugotoviti in razmejiti vse režijske stroške, ki nastanejo v okviru izvajanja javne službe od tistih, ki nastanejo v okviru izvajanja druge dejavnosti. Ker ta pogoj ni

izpolnjen, organ torej ni izkazal, da bi bile izpolnjene predpisane zahteve za izvajanje tržne dejavnosti. To pomeni, da obravnavane informacije sodijo v delovno področje organa v smislu prvega odstavka 4. člena ZDIJZ, saj organ ni uspel izkazati, da bi presoјane dejavnosti izvajal na način, ki bi bil v celoti ločen od javne službe.

7. V zvezi z varstvom osebnih podatkov tožena stranka v obrazložitvi navaja, da je v ugotovitvenem postopku pregledala vse zahtevane avtorske in podjemne pogodbe (675 pogodb) in ugotovila, da so v njih navedeni nekateri osebni podatki, za razkritje katerih po ZDIJZ ni mogoče najti ustrezne pravne podlage, zato je v zvezi s temi osebnimi podatki treba uporabiti izjemo iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Glede pravne podlage za razkritje osebnih podatkov pa tožena stranka ugotavlja, da podatki o prejemnikih avtorskih honorarjev in izplačil po podjemnih pogodbah sodijo med prosto dostopne informacije javnega značaja že ob analogni uporabi prvega odstavka 6.a člena ZDIJZ; poleg tega so v konkretnem primeru izpolnjeni tudi pogoji, določeni v tretjem odstavku 6. člena ZDIJZ, na podlagi katerih je dopustno razkritje osebnih podatkov o prejemnikih avtorskih honorarjev in izplačil po podjemnih pogodbah, ker gre za podatke o porabi javnih sredstev. Pojem javnih sredstev namreč ne zajema zgolj proračunskih sredstev, pač pa tudi sredstva, ki jih izvajalec javne službe pridobi za izvajanje javne službe iz drugih virov. Četudi v primeru izplačil na podlagi avtorskih in podjemnih pogodb ne gre za neposredno niti za posredno porabo proračunskih sredstev, pa gre nedvomno za porabo javnih sredstev. Pojem javnih sredstev je namreč treba razlagati široko in ta pojem ne zajema le proračunskih sredstev, ampak je precej širši. Zahtevani podatki pa so tudi povezani z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, saj je prosilec zahteval podatke o profesorjih, ki sta (bila) pri organu zaposlena kot javna uslužbenca. Pri imenu in priimku prejemnika, višini izplačanega honorarja ter za kakšen namen je bil honorar izplačan gre torej za prosto dostopno informacijo javnega značaja. Tudi posredovanje imena in priimka soavtorja publikacije ter predsednika založniške dejavnosti ne bi kršilo varstva osebnih podatkov po ZVOP-1, zato izjema iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ ni podana.
8. Ne glede na to, da je tožena stranka dostop do podatkov o honorarjih na podlagi avtorskih in podjemnih pogodb dovolila že na podlagi prve alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, je kljub temu opravila še test interesa javnosti. Ugotovila je, da je v konkretnem primeru javni interes za razkritje imena in priimka prejemnikov honorarjev ter višine in namena honorarja močnejši od interesa posameznikov, da se javnost ne sezna z navedenimi osebnimi podatki. V konkretnem primeru so zahtevane informacije potrebne tudi zaradi zagotavljanja večje odgovornosti pri odločanju o porabi javnih sredstev in zaradi možnosti informiranega sodelovanja javnosti v javni razpravi o tej pomembni temi.

9. Tožena stranka tudi ugotavlja, da podatki o naslovu ali vsebini študij, ki izhajajo iz nekaterih avtorskih pogodb, predstavljajo izjemo poslovnih skrivnosti in zato je bilo treba prosilcu dostop do tega zavrniti. Ugotavlja še, da v konkretnem primeru ne gre za situacijo iz tretjega odstavka 39. člena ZGD-1, saj ne gre za podatke, ki so po zakonu javni ali za podatke o kršitvah zakona ali poslovnih običajev. Ker gre v konkretnem primeru za podatke, ki predstavljajo poslovno skrivnost, je tožena stranka odločila, da je treba navedene podatke, skladno z 2. točko prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, prekriti, kot to določa 1. točka izreka te odločbe.
10. Tožena stranka še navaja, da je v postopek pritegnila tudi stransko udeleženko prof. dr. _____ ned tem ko je stranski udeleženec prof. dr. _____ že v postopku na prvi stopnji zatrjeval, da se ne želi vključiti v postopek kot stranski udeleženec. Tožena stranka v obrazložitvi tudi navaja oziroma povzema navedbe stranske udeleženke o njenem nestrinjanju z zakonsko ureditvijo, v zvezi s čemer tožena stranka zaključuje, da vse obdelave osebnih podatkov v javnem sektorju določa zakon.
11. Tožena stranka tako sklepno ugotavlja, da je bil glede razkritja informacij iz 1. točke izreka te odločbe na prvi stopnji iz ugotovljenih dejstev delno napravljen napačen sklep glede dejanskega stanja in da je bil napačno uporabljen materialni predpis, na podlagi katerega je bilo odločeno o zadevi, zato je sama izpodbijano odločba delno odpravila ter odločila tako, kot to izhaja iz 1. točke izreka te odločbe, v preostalem delu pa pritožbo kot neutemeljeno zavrnila.
12. Tožeča stranka izpodbija odločbo iz vseh tožbenih razlogov po 27. členu Zakona o upravnem sporu (ZUS-1). V zvezi s kršitvami pravil postopka navaja, da je izrek odločbe neizvršljiv, ker kot fakulteta nima pravne subjektivitete, saj je v skladu z 10. členom Statuta UL članica Univerze pravna oseba, katere pravna sposobnost je, ko izvaja dejavnost v okviru nacionalnega programa visokega šolstva in nacionalnega in raziskovalnega programa, za katera zagotavlja sredstva Republike Slovenije oziroma je financirana iz javnih sredstev, omejena. Pri izvajanju teh dejavnosti nastopa članica na podlagi pooblastila univerze v imenu in za račun univerze. Dejstvo, da je tožeča stranka izvajalka javne službe, še ne pomeni, da je avtomatično in v celoti zavezana po ZDIJZ, saj je treba poudariti, da ni nujno, da so izvajalci javne službe zavezani po ZDIJZ v zvezi s svojim celotnim poslovanjem. Izpodbijane odločbe torej v delu, ko gre za posredovanje pogodb, ki se nanašajo na izvajanje javne službe, tožeča stranka ne more izvršiti v lastnem imenu in za lasten račun kot ji to nalaga izpodbijana odločba, ker lahko informacije javnega značaja posreduje le za račun univerze, zato se izpodbijane odločbe ne da preizkusiti. Izpodbijane odločbe se tudi ne da preizkusiti, ker je izrek v nasprotju z obrazložitvijo in ker obrazložitev ne vsebuje sklepa vsebinske presoje relevantnih dejstev. Tožena stranka je zahtevane pogodbe razdelila v dva sklopa pogodb, vendar pa ne pri prvem, ne pri drugem sklopu pogodb ni

konkretno opredelila in jasno navedla na katero področje dejavnosti tožeče stranke sodi posamezna pogodba, temveč je zgolj pavšalno zaključila, da vse pogodbe predstavljajo opravljanje javne službe organa. Tožena stranka se tudi ni opredelila do navedb tožeče stranke, da dejavnost, ki sodi v okvir javne službe, z izvajanjem drugih dejavnosti tožeče stranke ni bila ovirana. Tožena stranka je v tem delu zgolj sprejela stališče, da tožeča stranka ni zadostila svojemu dokaznemu bremenu in uspela dokazati, da opravljanje druge dejavnosti ne ovira izvajanja javne službe. Ostalih argumentov tožeče stranke v tej smeri pa ni ugotavljala. Obrazložitev tožene stranke je pomanjkljiva tudi v delu, ko navaja, da se je glede definicije javnih sredstev oprla na Zakon o računskem sodišču (ZRacS-1), saj se je oprla le na določbe tega zakona o tem, kdo so uporabniki javnih sredstev, ni pa opredelila, kaj so javna sredstva po ZDIJZ, zato se izpodbijane odločbe ne da preizkusiti. Izpodbijana odločba je bila tudi sprejeta v nasprotju s predpisanimi pravili postopka, saj je tožena stranka zaključila, da ker organ ne vodi evidenc na način, ki bi izkazovale ali je bila javna služba ovirana in ni izkazal, da bi zagotovil povračilo stroškov iz druge dejavnosti in ni posredoval računovodskih evidenc, pri pogodbah ne gre za izvajanje tržne dejavnosti, pač pa za opravljanje druge dejavnosti, pri čemer bi se tožena stranka lahko tudi sama prepričala o obstoju dokumentov, evidenc in drugega gradiva, ne pa da je pavšalno zaključila, da dokazno breme tožeče stranke ni izpolnjeno. Zato je takšno postopanje tožene stranke v nasprotju z načelom materialne resnice (8. člen ZUP), poleg tega pa tudi ni v skladu z 10. členom Zakona o informacijskem pooblaščenču (ZInfP). Nadalje tožeča stranka navaja, da je bil v zadevi uporabljen tudi neveljaven predpis, saj se je tožena stranka pri odločitvi oprla tudi na prvi odstavek 73. člena Zakona o visokem šolstvu (ZViS), ki pa ni več v veljavi in je torej napačno uporabila materialno pravo. Prav tako je tožena stranka z izvedbo interesa javnosti presegla svoje pristojnosti, saj je test javnosti mogoče opraviti šele, ko je močnejši interes zatrjevan. V konkretnem primeru pa prosilec ni zatrjeval močnejšega javnega interesa za razkritje določenih informacij javnega značaja.

13. Tožena stranka je tudi napačno uporabila materialno pravo. Njena interpretacija glede pojma javnega sektorja je napačna. Tožeča stranka pojasnjuje ekonomsko teorijo odnosa med izvajalcem v javnem sektorju in sredstvi financiranja njegove dejavnosti. Navaja, da je tožeča stranka res javni zavod, vendar to še ne pomeni, da so vsa sredstva, ki jih pridobiva, javna sredstva in da javna sredstva lahko le determinirajo odgovor na vprašanje, ali in katere dejavnosti tožeče stranke spadajo v javni sektor in ne obratno, saj javna sredstva določa država in ne izvajalci. Tožeča stranka tudi zatrjuje, da zahtevane pogodbe tudi niso informacije javnega značaja po 4. členu ZDIJZ, ker ne sodijo v delovno področje tožeče stranke in sicer v režim javne službe. Informacije javnega značaja so namreč zgolj tiste informacije, ki so povezane z javno dejavnostjo – delovnim področjem. ZViS ne opredeljuje obsega javne službe in zato, ker javna služba ni opredeljena, ni

dopustno izvajanje tožene stranke, da je tožeča stranka s sklepanjem zahtevanih pogodb med izvajanjem druge dejavnosti ovirala izvajanje javne službe. Tožeča stranka je javni zavod, vendar na podlagi določb o financiranju javnih zavodov ni mogoče določiti obsega javne službe. Javni zavodi lahko delujejo na trgu, pri čemer lahko delujejo profitno ali neprofitno, če s to dejavnostjo ne ogrožajo javne dejavnosti. Zato vse tiste dejavnosti tožeče stranke, ki niso bile financirane iz proračunskih sredstev in iz obveznega individualnega plačila, ki bi ga zahtevala od uporabnikov država, ne morejo škodovati oziroma spadati v dejavnosti javnega sektorja. Javna sredstva tožeče stranke so zgolj tista, ki jih tožeča stranka pridobi z dejavnostmi, ki so plačane s kolektivno financirano potrošnjo v okviru doseganja dogovorjenih kolektivnih ciljev z državo, ostale dejavnosti pa je uvrstiti v zasebni sektor. Pogodba med zaposlenim in javnim zavodom ter pogodba med zaposlenim in zasebnim podjetjem ima torej enak značaj, kar pomeni, da podatki iz pogodbe med zaposlenim in javnim zavodom ne morejo biti predmet informacij javnega značaja, ne glede na to, iz katerega vira so financirani stroški dela v javnem zavodu. Tožeča stranka nadalje poudarja, da njena dejavnost ni le neprofitna. Neprofitnost ne pomeni, da organizacija ne ustvarja dobička, pač pa pomeni le, da dobička, ki je ustvarjen, ustanovitelj organizacije, ki je tudi njen lastnik, ne sme izdvojiti in si ga prisvojiti, pač pa ga mora vračati nazaj v organizacijo; v primeru, da organizacija ne potrebuje takšnega dobička, pa zmanjšati cene storitev take organizacije. Stališča tožene stranke glede oviranja izvajanja javne službe na Ekonomski fakulteti v Ljubljani s tržno dejavnostjo so zato v bistvu stališča o nujnosti prepovedi delovanja javnih zavodov na trgu, kar samo onemogoča ustrezno delovanje izvajalcev v javnem sektorju in zmanjšuje učinkovitost tega sektorja. Tožeča stranka v tožbi tudi poudarja, da so bila sredstva za izvajanje dejavnosti tožeče stranke ustvarjena na trgu. Podatki o opravljanju dela na trgu izven delovnega razmerja javnega uslužbenca, izvirajo iz zasebnega odnosa med izvajalcem in zaposlenim in ne morejo biti informacije javnega značaja. Prihodki, ki jih določen izvajalec javne dejavnosti pridobi z naročilom, ki prihaja iz dejavnosti javnega značaja drugega izvajalca, so torej zasebni tržni prihodki in ne javni.

14. Tožeča stranka dalje navaja, da ni dolžna posredovati informacij iz 4.a člena ZDIJZ. Opozarja, da 4. člen govori o informaciji, ki se nahaja v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra ali drugega dokumentarnega gradiva, med tem ko 4.a člen govori le o informaciji iz sklenjenega pravnega posla. Pri novih zavezancih informacija javnega značaja ni celotna pisna pogodba, ampak je informacija javnega značaja le podatek iz kakšnega pravnega posla izhaja. Obveznost proaktivne objave informacij javnega značaja za stare zavezance določa četrti odstavek 10.a člena ZDIJZ, za nove zavezance pa enajsti odstavek tega člena. Po četrtem odstavku 10. a člena ZDIJZ mora podatke objavljati UJP na svojih spletnih straneh, po enajstem odstavku 10.a člena ZDIJZ pa morajo novi zavezanci

sami na svojih spletnih straneh objaviti informacije javnega značaja iz prvega odstavka 6.a člena tega zakona. Pri objavi preko UJP je vzpostavljen avtomatizem, zato so tudi varovalke z vidika varstva osebnih podatkov večje, med tem ko pri objavi po enajstem odstavku 10.a člena ZDIJZ vsak poslovni objekt sam pri sebi naredi seznam o tem, kateri podatki iz pravnih poslov so tisti, ki jih je potrebno objaviti. Vzpostavljeni mehanizmi nadzora nad organi po ZDIJZ so drugačni in nedvomno močnejši kot mehanizmi nadzora nad zavezanci po ZDIJZ-C in tudi namen nadzora je drugačen. Pri novih zavezancih (prva alineja prvega odstavka 4.a člena ZDIJZ) je informacija javnega značaja le podatek iz sklenjenih pravnih poslov, ki se nanaša na izdatke, ne pa vsi podatki iz takšnega pravnega posla ali celo celotna pogodba kot dokument, kot je to določbo napačno tolmačila tožena stranka. Pogodbe, ki jih v konkretnem primeru zahteva prosilec, so bile sklenjene prav z namenom vključitve avtorskega ali drugega individualnega dela v tržne produkte tožeče stranke.

15. Dalje tožeča stranka navaja, da zahtevani podatki tudi niso podatki o porabi javnih sredstev, saj zahtevane informacije ne sodijo v delovno področje tožeče stranke in pri zahtevanih pogodbah tudi ne gre za porabo javnih sredstev. Pri opredelitvi tožene stranke, da gre za podatke o porabi javnih sredstev, je slednja pozabila na razlikovanje med poslovnim odnosom med državo kot plačnikom in izvajalcem javne službe ter poslovnim odnosom med izvajalcem javne službe in zaposlenimi oziroma delovno silo, ki jo najema delodajalec. Zaposleni niso plačani iz javnih sredstev, pač pa iz sredstev izvajalcev in njihovi osebni prejemki niso poraba javnih sredstev, pač pa stroški pravne osebe, ki je najela delovno silo po avtorski ali podjetni pogodbi. Zahtevani podatki tudi niso povezani z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, saj je na delovno razmerje javnega uslužbenca po naravi stvari vezano le soglasje delodajalca, ne pa celotna vsebina pogodb, ki jih je izven delovnega razmerja sklenil javni uslužbenec z nekom tretjim.
16. Razen tega bi predmetno razkritje pomenilo tudi kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov, saj noben zakon ne določa, da morajo fakultete, univerze ali izvajalci javne službe posredovati ali kakorkoli drugače razkriti osebne podatke posameznikov, s katerimi so sklenili pogodbe za izvajanje dejavnosti, ki ne sodi v režim javne službe, ampak pomeni prenos avtorskega ali drugega intelektualnega dela v njihove tržne produkte.
17. Tožena stranka je tudi nepopolno ugotovila dejansko stanje. Tožeča stranka vztraja pri svojih navedbah, da nobena od zahtevanih pogodb ne spada v okvir javne službe. Netočen je tudi zaključek tožene stranke, da vse navedene dejavnosti tožeče stranke sodijo v javno službo in da zato sodijo v delovno področje organa, saj je bil takšen zaključek storjen s kršitvijo procesnih pravil ZUP, saj toženka v času odločanja ni uporabila veljavnega zakona.

18. Poudarja tudi, da dejavnost, ki sodi v okvir njene javne službe, ni bila ovirana. Glede obračuna stroškov pa navaja, da nerazumevanje tožene stranke izhaja tudi iz njene ugotovitve, da obračunavanje 10% režije v tržni dejavnosti predstavlja način oškodovanja njene javne službe. V zvezi obračunom stroškov poudarja, da je treba vedeti, da bi stroški delovanja izvajalca v celoti nastali tudi v primeru, če izvajalec ne bi izvajal tržne dejavnosti in je zato smiselno, da ponudnik tržnih storitev v takem primeru oblikuje cene po načelu kontributivnih stroškov, kar pomeni, da obračuna zgolj tiste stroške, ki nastanejo s tržno dejavnostjo, a ne bi nastali v primeru, če tržne dejavnosti ne bi bilo. Ob kontributivnem razumevanju stroškov je jasno, da 10% režija ni režija, ki bi imela namen pokrivanja stroškov tržne dejavnosti, temveč je režija, s katero je v okviru poslovne politike Ekonomske fakultete tržna dejavnost prispevala k izboljšani in bolj kakovostni, pa tudi obsežnejši dejavnosti, ki se izvaja znotraj Ekonomske fakultete za potrebe javne službe. Nesmiselno je trditi, da bi tožeča stranka morala sama sebi zaračunavati stroške tržne dejavnosti, saj je te stroške morala v okviru celovitega poslovanja fakultete v vsakem primeru upoštevati, če ni želela končati poslovnih let z izgubo.
19. Glede na vse navedeno tožeča stranka sodišču predlaga, da tožbi ugodi in izpodbijano odločbo odpravi ter odloči, da se pritožba prosilca zavrne; podredno pa, da izpodbijano odločbo odpravi in zadevo vrne toženi stranki v ponovno odločanje ter zahteva tudi povračilo stroškov postopka.
20. Tožena stranka v odgovoru na tožbo v celoti vztraja pri navedbah iz izpodbijane odločbe. Navaja, da bistvenih kršitev pravil postopka ni bilo. V zvezi z navedbo, da tožeča stranka naj ne bi imela lastne pravne subjektivitete, poudarja, da če temu ne bi bilo tako, o zahtevi ne bi mogla samostojno odločiti, zato je tožbeni očitek, da je izrek odločbe neizvršljiv povsem nesmiseln in neutemeljen. Prav tako se ne strinja s tožečo stranko, da se izpodbijane odločbe naj ne bi dalo preizkusiti, saj poudarja, da je preizkus materialne zakonitosti odločbe mogoč. V obrazložitvi odločbe je dejansko stanje v bistvenih točkah opisano, prav tako so navedeni materialni predpisi in njihove določbe, na katerih temelji odločitev. V obrazložitvi odločbe pa je ugotovljeno dejansko stanje subsumirano z zakonskim dejanskim stanjem, zaradi česar je obrazložitev skladna z izrekom odločbe. V odločbi je tudi povsem jasno zapisala, kako je potekal ugotovljeni postopek in kakšni sklepi iz njega sledijo; prav tako se je natančno opredelila do vseh argumentov, ki jih je podala tožeča stranka, pri čemer poudarja, da slednja v svojih odgovorih na pozive in na ogledu *in camera* svojemu dokaznemu bremenu ni uspela zadostiti in je zato pravilen njen zaključek, da obravnavane pogodbe sodijo v delovno področje tožeče stranke v smislu prvega odstavka 4. člena ZDIJZ. Tožena stranka je tudi s številkami pogodb pojasnila katere pogodbe sodijo pod javno službo organa in katere je šteti za drugo dejavnost organa. Opredelila se je do vseh navedb tožeče stranke glede dejstev, da javna služba tožeče stranke ni bila ovirana ter v zvezi s tem natančno pojasnila, zakaj je štela, da tožeča stranka navedenega pogoja ni

izkazala, pri čemer je dokazno breme na tožeči stranki. V zvezi z navedbo tožeče stranke, da naj bi bila izpodbijana odločba sprejeta v nasprotju s predpisanimi pravili postopka, tožena stranka poudarja, da je iz vseh dejstev jasno izhajal zaključek, da tožeča stranka ne razpolaga z dokumentacijo, s katero bi lahko izkazala dejstva, ki bi vodila do drugačne odločitve v zadevi in da ni bilo nobene potrebe, da bi tožena stranka v konkretnem primeru pridobivala podatke na podlagi inšpekcijskih pooblastil. V zvezi z neveljavnostjo predpisa in sicer določbe ZViS, ki ni več v veljavi, pojasnjuje, da je navedeno določbo citirala zgolj kot eno izmed relevantnih določb in da svoje odločitve ni oprla zgolj na to določbo, temveč tudi na druge zakonske podlage, ki pripeljejo do enakega zaključka ter da je pri tem svojo odločitev oprla tudi na odločbo Ustavnega sodišča U-I-156/08-16 z dne 14. 4. 2011, kot tudi na enake ugotovitve drugih nadzornih organov. Ne strinja se s tem, da je z opravljenim testom interesa javnosti preseгла meje pritožbene presoje, pri čemer se sklicuje na drugi odstavek 21. člena ZDIJZ. Prav tako ni napačno uporabila materialnega prava glede interpretacije v zvezi z javnim sektorjem in javnimi sredstvi, saj tožeča stranka kot pravna oseba javnega prava sodi v javni sektor. Tožeča stranka ni izkazala, da informacije, ki so povezane z drugimi dejavnostmi, niso ovirale izvajanja javne službe. Tožena stranka tudi vztraja pri svojih argumentih, da zahtevane informacije vsebujejo vse pogoje iz 4. člena ZDIJZ. Ugotovila je, da je pojem delovnega področja iz 4. člena ZDIJZ bistveno širši od pojma delovnega področja za javne visokošolske zavode, opredeljenega v ZViS, saj ne zajema le zakonsko določenih pristojnosti, temveč vse informacije, ki so na kakršenkoli način povezane s temi pristojnostmi. Namen ZDIJZ pa je njegova nadzorna funkcija, to je, da se morajo posamezniki, ki vstopajo v poslovno razmerje, zavedati, da ima pri tem izreden pomen nadzor javnosti in posledično, da so njihove pravice v poslovnem razmerju omejene. Tožena stranka tudi opozarja, da tožeča stranka zaradi svoje javnopravne narave in načina financiranja na trgu ne opravlja tržne dejavnosti v pravem pomenu besede, saj je ustanovljena kot pravna oseba javnega prava zaradi opravljanja javne službe. Opravljanje druge tržne dejavnosti pri tožeči stranki pa je omejeno s predpisi javnega prava. Za opravljanje dejavnosti, ki ne sodijo v režim javne službe tožeče stranke sta postavljena 2 pogoja in sicer, da opravljanje te dejavnosti ne sme ovirati izvajanja dejavnosti javne službe in da mora biti zagotovljeno povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju teh dejavnosti. Tožeča stranka je javni zavod, ustanovljen za opravljanje dejavnosti visokošolskega izobraževanja, katerega cilj ni pridobivanje dobička. Predpisi javnega prava tako regulirajo in omejujejo razpolaganje tožeče stranke s sredstvi, ki jih pridobi iz različnih virov, pri čemer je opozoriti, da tožeča stranka pridobiva sredstva ustanovitelja, ki so namenjena zgolj financiranju izvajanja javne službe ter sredstva, ki jih pridobi s plačili za storitve, ki jih izvedejo uporabniki storitev. Tožeča stranka lahko pridobi določena sredstva za financiranje svoje dejavnosti s prodajo blaga in storitev na trgu, vendar je razpolaganje s temi sredstvi regulirano s predpisi in je usmerjeno v nemoteno

zagotavljanje javne službe. Pri opravljanju druge (tržne) dejavnosti tožeče stranke gre torej za dejavnost, ki je z vidika vira sredstev neločljivo povezana z dejavnostjo javne službe. Tudi profesorja, ki sta v pogodbenem odnosu, sta profesorja javnega zavoda. Tožeča stranka niti v postopku na prvi stopnji, niti v pritožbenem postopku ni izkazala, da obravnavane pogodbe sodijo v okvir izvajanja tako imenovane druge dejavnosti, saj s posredovanimi dokazili tega ni uspela dokazati. V zvezi s sredstvi, ki naj bi bila ustvarjena na trgu, tožena stranka poudarja, da se presoja kaj je javna služba, ugotavlja vsebinsko in ne količinsko kot zmotno navaja tožeča stranka in da bi tožeča stranka zato, da je izvajala tržno dejavnost, morala izpolniti dokazne standarde, ki jih zahtevajo javni predpisi, vendar pa tega ni izkazala.

21. Tožeča stranka je zavezana do informacij javnega značaja kot organ po 1. členu ZDIJZ in tožena stranka v izpodbijani odločbi tudi ni trdila, da se določbe 4.a in 6. člena ZDIJZ neposredno uporabljajo za tožečo stranko, pri čemer je treba pojem delovno področje organa tolmačiti široko. Svojo odločitev je tožena stranka oprla tudi na ugotovitev, da so zahtevane informacije informacije javnega značaja, pri katerih gre za porabo javnih sredstev, pri čemer je pojem javnih sredstev pravilno interpretirala. Zahtevane informacije pa so tudi v povezavi z opravljanjem javne funkcije ali z delovnim razmerjem javnega uslužbenca. Domnevna kršitev varstva osebnih podatkov ni podana, saj ZDIJZ določa, da lahko vsakdo zahteva informacije javnega značaja, zaradi preprečevanja kršitev ZVOP-1 pa zakon vsebuje izjemo po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. V zvezi s tem, da je v izpodbijani odločbi dejansko stanje nepopolno ugotovljeno, tožena stranka navaja, da iz obrazložitve odločbe povsem jasno izhaja, na katere pogodbe se posamezen del obrazložitve nanaša. Ne strinja se s tožečo stranko, da nobena od zahtevanih pogodb ne spada v okvir javne službe, v zvezi s čemer poudarja, da je že navedla, da tožeča stranka delovnega procesa nima urejenega na način, ki bi omogočal preverjanje zatrjevanih dejstev in posledično ugotavljanje ali izvaja drugo dejavnost v skladu s predpisi. V posledici takšnega dejanskega stanja je tožena stranka lahko preverjala le tista dejstva, za katera je tožeča stranka predložila dokaze, v preostalem delu pa naredila zaključke, ki so skladni z (navedeno) sodno prakso, ki se nanaša na neizpolnitev dokaznega bremena, ki ga nosi prvostopenjski organ. Dejstvo je tudi, da tožeča stranka za določene projekte posrednih stroškov ni odvajala v skladu s Pravilnikom o znanstveno raziskovalni, razvojni, pedagoški, svetovalni in dopolnilno izobraževalni dejavnosti. Glede na vse navedeno sodišču predlaga, da tožbo zavrne v celoti.
22. Tožeča stranka v pripravljalni vlogi poudarja, da se tožena stranka pri nobenem od dveh sklopov ni konkretno opredelila do tega, na katero področje dejavnosti tožeče stranke sodi posamezna pogodba. Prav tako se ne strinja s toženo stranko, da svoje odločitve ni oprla na neveljaven predpis, to je na 73. člen ZVIS-1. Poudarja tudi, da se prosilec ni skliceval na javni interes. Ne strinja se s toženo stranko, da

pogodbe spadajo v njeno delovno področje po 4. členu ZDIJZ. Meni tudi, da se tožena stranka zmotno sklicuje na določbe Zakona o zavodih, ki zasleduje dva osnovna cilja, pa naj gre za javni ali zasebni zavod in sicer, da se zavod osredotoča na osnovno dejavnost in da se dobiček povrne v dejavnost zavoda. Zavodi namreč niso izpostavljeni pravilom konkurence, da bi obstajali na trgu glede dejavnosti, ki jo na trgu opravljajo. Nesprejemljive so tudi trditve tožene stranke, da tožeča stranka uporablja infrastrukturo, ki je bila financirana za izvajanje javne službe in da dejavnost opravljajo iste fizične osebe, ki opravljajo javno službo. Absurdne so tudi trditve tožene stranke o tem, da tožeči stranki ni uspelo izkazati, da obravnavane pogodbe sodijo v okvir tako imenovane druge dejavnosti. Tožeča stranka je tekom postopka podala vrsto konkretnih trditev, pojasnil in dokazov o tem, da zahtevane pogodbe sodijo v področje njene tržne dejavnosti, vendar pa nobeden od predloženih dokazov za toženo stranko ni bil sprejemljiv oziroma zadosten.

23. Sodišče je v postopek pritegnilo tudi _____, novinarja STA – sedaj stranko z interesom, ki odgovora na tožbo ni podal.
24. Tožba ni utemeljena.
25. V obravnavani zadevi gre za dostop do informacij javnega značaja in sicer za dostop do avtorskih in podjemnih pogodb dveh univerzitetnih učiteljev, ki sta kot javna uslužbenca zaposlena na Ekonomski fakulteti Univerze v Ljubljani in ki je tudi podpisnica predmetnih pogodb. Tožena stranka je (v ponovljenem postopku) pritožbi prosilca delno ugodila in odločbo organa delno odpravila ter odločila, da mora organ – tožnica stranki z interesom v navedenem roku posredovati kopije predmetnih pogodb, sklenjene z navedenima dvema profesorjema z imenom in priimkom profesorjev in s prekritimi varovanimi osebnimi podatki in poslovnimi skrivnostmi, ker je ugotovila, da so zahtevani podatki podatki o porabi javnih sredstev, povezani z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca.
26. Dostop do informacij javnega značaja je temeljna človekova pravica, zagotovljena v drugem odstavku 39. člena Ustave RS, ki se uresničuje v skladu z Zakonom o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ). Določba 5. člena ZDIJZ uveljavlja načelo prostega dostopa do informacij javnega značaja. V 6. členu ZDIJZ so določene izjeme, ko organi, navedeni v prvem odstavku 1. člena ZDIJZ, lahko prosilcu zavrnejo dostop do zahtevane informacije. Ne glede na določbe prvega odstavka 6. člena ZDIJZ se dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca.
27. Po presoji sodišča je odločitev tožene stranke v obravnavanem primeru pravilna.

Tožena stranka je v ponovljenem postopku upoštevala napotke sodišča iz sodbe I U 1439/2015 z dne 10. 11. 2016, s katero ji je sodišče naložilo, da mora, upoštevajoč sodbo Vrhovnega sodišča RS I Up 122/2006 z dne 25. 4. 2007 in sklep X Ips 96/2011 z dne 4. 7. 2012, upoštevati, da je pri opredelitvi določene informacije za informacijo javnega značaja odločilno, ali informacija kaže na dejstvo oziroma okoliščino, ki vpliva ali bi lahko vplivala na izvrševanje javnih nalog, tako da mora tožnica, v skladu z (navedenimi) določbami Statuta in Odloka, izkazati, da opravlja drugo (tržno) dejavnost tako, da s tem ne ovira dejavnosti, ki sodijo v okvir javne službe in če sredstva za opravljanje te dejavnosti ustvari na trgu, kar mora biti razvidno iz računovodskih evidenc in letnega načrta. Sodišče je še navedlo, da okoliščina, da je Ustavno sodišče razveljavilo 43. člen ZViS, za tovrstne spore v zvezi z dostopom do informacij javnega značaja ni relevantna, saj je pomembno le dejstvo, iz katerih sredstev je tožeča stranka zagotovila izplačilo izvajanja teh pogodb. Navedlo je tudi, da je v zvezi s sredstvi treba upoštevati tudi odločbo Ustavnega sodišča U-I-272/97 z dne 23. 11. 2000, ki govori o medsebojni povezanosti sredstev.

28. Tožena stranka je pri opredelitvi, ali zahtevane informacije pomenijo informacije javnega značaja, ugotavljala, ali informacije kažejo na dejstvo oziroma okoliščino, ki vpliva ali bi lahko vplivala na izvrševanje javnih nalog. Ugotovila je, da je tožnica javni zavod, ki ga je ustanovila Republika Slovenija v skladu z ZViS za opravljanje javne službe v visokem šolstvu in da Republika Slovenija kot ustanoviteljica, skladno z zakonom, tudi zagotavlja financiranje te javne službe. V drugem odstavku 58. člena Ustave je določeno, da način financiranja državnih univerz ureja zakon. Osnovna naloga tožnice, ki je članica državne univerze, je torej izvajanje javne službe v visokem šolstvu in opravljanje dejavnosti, ki sodijo v okvir javne službe. Članice univerze sicer lahko opravljajo tudi dejavnosti izven javne službe, vendar le, če s tem ne ovirajo izvajanja dejavnosti, ki pomenijo izvajanje javne službe in če zagotovijo povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju teh dejavnosti. V tem pogledu je izvajanje teh dejavnosti urejeno s predpisi javnega prava. To pa pomeni, da se v odvisnosti od konkretnih okoliščin primera, ko gre za državno univerzo, določene zahtevane informacije v zvezi s sklenjenimi pogodbami med javnim zavodom in zaposlenimi javnimi uslužbenci lahko smatrajo tudi kot informacije javnega značaja po ZDIJZ (gl. sodbo tega sodišča I U 902/2013 z dne 20. 5. 2015), če gre za informacije, ki kažejo na okoliščine, ki vplivajo ali bi lahko vplivale na izvrševanje javnih nalog.
29. Tožena stranka je zato ugotavljala, ali je tožnica dejavnost, za katero je sklepala pogodbe, izvajala v skladu s predpisanimi zahtevami, torej tako, da zaradi tega niso bile ovirane dejavnosti, ki pomenijo izvajanje javne službe in ali je bilo s prihodki iz teh dejavnosti zagotovljeno povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju teh dejavnosti. Po presoji sodišča je pravilno ugotovila, da tožnica, na kateri je trditveno in dokazno breme, s predloženo dokumentacijo in s svojimi izjavami in

pojasnili, ni uspela izkazati, da je drugo (tržno) dejavnost izvajala v skladu s predpisanimi zahtevami, to je tako, da zaradi tega niso bile ovirane dejavnosti, ki sodijo v okvir javne službe in tudi ne, da je bilo s prihodki iz te (druge) dejavnosti zagotovljeno povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju te dejavnosti, upoštevajoč pri tem tudi medsebojno povezanost sredstev. Poudarila je, da je ugotovila, da tožnica v 44 od 59 primerov ni odvedla 10% režijskih stroškov iz prejetih sredstev za drugo dejavnost nazaj v sredstva javne službe in da za 31 od 59 pogodb tudi ni izkazala, da je bilo iz prejetih sredstev zagotovljeno plačilo stroškov, ki so nastali z izvajanjem druge dejavnosti. Zato je pravilno štela, da je zahtevane podatke treba opredeliti kot informacije, ki sodijo v delovno področje tožnice v smislu prvega odstavka 4. člena ZDIJZ in so zato informacije javnega značaja. Svojo odločitev je tudi pravilno oprla na določbo prve alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, po kateri se dostop do zahtevane informacije, ne glede na izjeme, določene v prvem odstavku tega člena, dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Tožena stranka je ugotovila, da gre v obravnavanem primeru tako za porabo javnih sredstev kot tudi za podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, saj sta profesorja fakultete javna uslužbenca. Zato je pravilno štela, da se dovoli tudi dostop do imen in priimkov profesorjev ter da to ne velja za druge (navedene) osebne podatke in poslovne skrivnosti. Pri svoji odločitvi je tudi pravilno upoštevala določbe ZViS, Statuta in Odloka in se do njih tudi opredelila.

30. Tožena stranka je svojo odločitev dovolj natančno in razumno obrazložila z razlogi, s katerimi se sodišče strinja in jih zato, v izogib ponavljanju, ne bo še enkrat navajalo, ampak se nanje sklicuje (drugi odstavek 71. člena Zakona o upravnem sporu, v nadaljevanju ZUS-1). V zvezi s tožbenimi ugovori pa sodišče dodaja:
31. Tožbeni očitke, da bi tožena stranka, glede na to, da je ugotovila, da se zahtevane pogodbe nanašajo na izvajanje javne službe, morala posredovanje teh pogodb naložiti Univerzi v Ljubljani in ne tožnici, ki jih ne more izvršiti v lastnem imenu in za lasten račun kot ji to nalaga izpodbijana odločba, ker v tem delu naj ne bi imela pravne subjektivitete, zaradi česar se izpodbijane odločbe ne da preizkusiti, ni utemeljen. Tožnica je, kot je to ugotovila tožena stranka, javni visokošolski zavod, to pa tudi po mnenju sodišča pomeni, da je v celoti zavezana po ZDIJZ kot pravna oseba javnega prava, to pa pomeni tudi kot izvajalka javne službe. Poleg tega iz predmetnih pogodb izhaja, da jih je tožnica sklepala v svojem imenu, saj je na pogodbah pečat fakultete-tožnice in ne univerze (drugi in četrti odstavek 10. člena Zakona o visokem šolstvu).
32. Tudi ne vzdrži tožbeni očitke, da se izpodbijane odločbe ne da preizkusiti, ker je izrek v nasprotju z obrazložitvijo in ker obrazložitev ne vsebuje vsebinske presoje

relevantnih dejstev. Tožena stranka je po presoji sodišča vsebinsko presodila vsa relevantna dejstva in to tudi obširno obrazložila; obrazložitev pa je skladna z izrekom odločbe. Povsem jasno je zapisala, kako je potekal ugotovitveni postopek in kakšni sklepi iz njega sledijo; prav tako se je natančno opredelila do vseh argumentov tožnice in nato zaključila, da obravnavane pogodbe, glede na to, da tožnica svojemu dokaznemu bremenu ni uspela zadostiti, sodijo v delovno področje tožnice v smislu prvega odstavka 4. člena ZDIJZ. Tožena stranka tudi ni kršila določbe 8. člena ZUP, saj je za ugotovitev resničnega dejanskega stanja od tožnice zahtevala predložitev ustreznih dokazov, niti ne določbe 10. člena ZInfP, saj tudi po mnenju sodišča ni bilo potrebe, da bi tožena stranka v konkretnem primeru pridobivala podatke na podlagi inšpekcijski pooblastil.

33. Tudi ne drži tožbena navedba, da je tožena stranka napačno zavzela stališče, da tožnica ni izpolnila svojega dokaznega bremena. Iz podatkov v spisu in iz izpodbijane odločbe izhaja, kot to zatrjuje tožena stranka, da je bila tožnica večkrat pozvana, da predloži ustrezno dokumentacijo, ki dokazuje, da delo, ki so ga avtorji opravljali po zahtevanih pogodbah, ni oviralo njihovega delovnega procesa v zvezi z delom, ki so ga izvajali na področju javne službe in dokumentacijo, ki dokazuje, da so bila sredstva za izplačila, dogovorjena z obravnavanimi pogodbami, zagotovljena izključno iz sredstev, ki jih je tožeča stranka pridobila z izvajanjem druge (tržne) dejavnosti. Tožnica je sicer predložila določeno dokumentacijo in podala svoje izjave in pojasnila, vendar z njimi tudi po mnenju sodišča ni uspela izkazati, da z izvajanjem druge (tržne) dejavnosti ni ovirala izvajanja dejavnosti v okviru javne službe in tudi ne, da je da je bilo s prihodki iz te (druge) dejavnosti zagotovljeno povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju te dejavnosti. Sodišče s tem v zvezi tudi pritrjuje toženi stranki, da izkazovanje navedenega ni nemogoče, vendar pa tožnica delovnega procesa očitno nima organiziranega na način, da bi to lahko izkazala, torej na način, ki bi omogočal preverjanje vseh zatrjevanih dejstev in posledično ugotavljanje, ali izvaja drugo dejavnost v skladu s predpisanimi zahtevami.
34. Neutemeljen je tožbeni očitke, da zahtevani podatki niso podatki o porabi javnih sredstev in da niso povezani z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca ter da zato zahtevane informacije niso informacije javnega značaja. Tožena stranka je po presoji sodišča s tem v zvezi zakonito razložila pojem javne službe in javnih sredstev ter pri tem pravilno ugotovila, da tožnica ni uspela konkretno izkazati za odločitev bistvene okoliščine, to je, da drugo dejavnost opravlja tako, da s tem ne ovira izvajanja javne službe, niti ne, da je zagotovila povračilo vseh stroškov, nastalih iz druge dejavnosti. Tožena stranka je tudi presojala vsako pogodbo posebej in pri tem obsežno obrazložila, zakaj pogodbe spadajo v delovno področje tožnice po 4. členu ZDIJZ.
35. Kljub zaključku tožene stranke, da je treba dostop do predmetnih pogodb dovoliti

že na podlagi 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, kar je pravilno, je tožena stranka opravila še test tehtanja med nasprotujočimi si interesi in sicer interesom javnosti po razkritju imen in priimkov prejemnikov honorarjev ter višine in namena honorarjev in interesom posameznikov o nerazkritju navedenih osebnih podatkov. Test javnega interesa, ki sploh ni potreben v konkretnem primeru, v ničemer ne more vplivati na pravilnost izpodbijane odločitve.

36. Tožbene navedbe se ob povedanem torej izkažejo kot neutemeljene, odločitev tožene stranke pa je pravilna. Tožena stranka je pravilno in popolno ugotovila dejansko stanje, pravilno uporabila materialno pravo in ni storila očitanih bistvenih kršitev določb postopka.
37. Po povedanem je torej tožena stranka v konkretnem primeru po presoji sodišča pravilno ugotovila, da gre pri zahtevanih informacijah za informacije iz 4. člena ZDIJZ in zato jih je tožnica dolžna posredovati prosilcu-sedaj stranki z interesom, ki je te informacije zahtevala. To pa je tudi v skladu z določbo 2. člena ZDIJZ, po kateri je treba zagotoviti javnost in odprtost delovanja organov (oblasti) glede njihovega delovanja, kar pomeni nadzorno funkcijo ZDIJZ, za izvajanje tega nadzora pa javnost potrebuje informacije, ki so s tem povezane. Dostop do zahtevane informacije se v obravnavanem primeru dovoli, ker je treba uporabiti določbo prve alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, ker gre za podatke o porabi javnih sredstev in za podatke, povezane z opravljanjem delovnega razmerja javnega uslužbenca. Ker gre torej za porabo javnih sredstev in s tem povezanim delovnim razmerjem javnega uslužbenca, se dovoli tudi dostop do imen in priimkov prejemnikov honorarjev ter višine in namena honorarjev, kar pa ne velja za druge (navedene) varovane osebne podatke.
38. Ker je torej glede na vse navedeno odločitev tožene stranke po presoji sodišča pravilna in zakonita, je sodišče tožbo tožnice na podlagi prvega odstavka 63. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1) zavrnilo kot neutemeljeno. Sodišče je v zadevi odločilo na nejavni seji, brez glavne obravnave, ker je ocenilo, da dejansko stanje, ki je relevantno za odločitev o zadevi med tožnico in toženo stranko ni sporno, pač pa je bila sporna za toženo stranko le uporaba materialnega prava in dokaznih pravil, o čemer pa že obstaja ustaljena sodna praksa. V takem primeru pa prvi odstavek 59. člena ZUS-1 daje sodišču pooblastilo, da lahko v zadevi odloči tudi brez glavne obravnave, ki jo je sicer tožnica smiselno predlagala.. Zato se je sodišče pri odločitvi, da sodi na seji senata, oprlo tudi na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice.¹

¹ Glej mutatis mutandis sodbe Evropskega sodišča za človekove pravice v zadevah: Zumbotel v. Austria, odst. 34; Miller v. Sweden, odst. 30; Schuller-Zgraggen v. Switzerland, odst. 58; Jussila v. Finland, odst. 42; Döry v. Sweden, odst. 41. Glej tudi mutatis mutandis sodno prakso Sodišča EU in ESČP, na podlagi katere zaslišanje tožnika v postopku na sodišču ni potrebno, če se v zadevi ne pojavljajo dejanska ali pravna vprašanja, ki jih ni mogoče ustrezno rešiti na podlagi spisa in pisnih stališč strank (C-682/13, Andechser Molkerei

39. Ker je sodišče tožbo zavrnilo, v skladu z določbo četrtega odstavka 25. člena ZUS-1, vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 5. maj 2021

Predsednica senata:

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.
Podpis pristojne sodne osebe:

Dekleva

Scheitz/Komisija, EU:C:2015:356, odst. 46; Döry v. Sweden, odst. 37, Mirovni inštitut v. Slovenia, odst. 37, Saccoccia v. Austria, odst. 73) ali če so pravna vprašanja dokaj omejena oziroma niso kompleksna (Allan Jacobsson v. Sweden no. 2, odst. 49; Valová Assalino v. Portugal (dec.), Speil v. Austria (dec.); Ramos Nunes de Carvalho e Sá v. Portugal [GC], odst. 190-191, 211.